

Годишен абонаментъ

За България 80 лв.
За странство 160 лв.
За Америка 2 дол.

ОБЯВЛЕНИЯ:

2 лева кв. см.

Брой 2 лева

СЕДМИЧЕН ВЕСТИКЪ ЗА НАЦИОНАЛНИ ВЪПРОСИ

Записване на абонаментъ
титъ се придружава съ
сумата

Редактира комитетъ

Адресъ „Св. Добруджа“ — София

Главенъ редакторъ

Д-ръ П. Вичевъ

Телефонъ № 4575

XIII Добруджански конгресъ

Той е насроченъ за 8, 9 и 10.XI т. г. въ гр. Разградъ.

Следъ дълги мждрувания и шушукания, И. К. на съюза най-после се реши да го обяви.

Отъ нѣколко години насамъ, конгреситъ на нашата организация се обърнаха на мѣста кждето биваше изнасилвана и фалшивицирана волята на емиграцията, а политиката на организацията се направляваше по пжтища опасни и гибелни за добруджанското освободително движение. Мѣста, кждето съ помощта на насилията се поставяха за ръководители на организацията лица, случайни гости въ движението, непознаващи нуждитъ и болкитъ на маситъ, не живеещи съ борбитъ и идеалитъ на добруджанския народъ — лица, кой продалъ брата, кой убилъ баща си.

Последниятъ XII конгресъ беше типиченъ изразъ на тази констатация. Съ полицейски насилия, заплашвания и бандитски побоища, реакционната фашистка десница наложи на конгреса решения, които явно е, се диктуваха отъ страхътъ на тъмнитъ сили въ движението отъ добруджанскитъ бежански маси.

На XII-ий конгресъ се прокламира ерата на социал-фашизма въ нашето движение и тържеството на неговата шаткава и опасна за едно освободително движение политика.

Подъ впечатлението на току що станалата промяна въ Ромъния съ идването на власт на Маниу, съ подкрепата на ромънскитъ социал-империалисти, съ полицейски насилия нашитъ социал-предатели, наложиха много опасни илюзии въ средата на добруджанската емиграция.

Така тѣ прокламираха „настѣпващата“ ера на „демократизирането“ на Ромъния и поздравявайки победата на „демократията“ на Маниу, прокламираха и отчаквателното положение на организацията.

Жестоката действителностъ презъ изминалата година, обаче, разби на пухъ и прахъ тѣзи илюзии и робството и черната действителностъ въ Добруджа се показаха въ своя истински страшенъ видъ. И при властта на ортака на социал-империалиститъ — Маниу, положението си остана сжщото, а нѣкжде се влоши. За жалостъ това потвърждение трѣбваше да се запише съ кръвта на мъченицитъ отъ Гарванъ, Шабла, Чаиръ — Харманъ, Бабукъ и др.

И на XII-ий конгресъ нашата позиция бѣше; че и отъ Маниу не бива да се отчаква нищо добро, защото и той подобно на своитъ предшественици, е агентъ на крупния капиталъ и империализма.

Ние предупреждавахме добруджанскитъ маси да се пазятъ отъ илюзии и да не губятъ златно време въ празни отчаквания и опити, а да градятъ здраво Съюза си съ другитъ поробени народи въ Ромъния, балканитъ и свѣта, за да извоюватъ свободата си въ неравна борба съ империализма. Нашиятъ гласъ обаче, бѣше задушенъ отъ воя на реакционнитъ сили.

Нашата мисль бѣше обявена за „еретична“ и смущаваща спокойствието на господствующитъ, които чрезъ своитъ мизернислуги социал-фашиститъ въ нашето движение, ни „изключиха“ за нея. Съ това обаче, тѣ не затвърдиха своитъ шаткави позиции.

Живота се указа по-силенъ отъ шатковстѣта на реакционнитъ орджия и тѣ получиша решителниятъ бламъ на бежанскитъ маси.

Наредъ съ това нашитъ позиции печелятъ ежедневно почва не само въ средъ побруджанскитъ народъ, който отдавна здраво стои на тѣхъ, а и въ срѣдъ другитъ поробени народи. Презъ тази година именно въ Германия тия народи чрезъ свои представители се събраха на II-рия анти-империалистически конгресъ, кждето заекчиха своятъ Съюзъ, а за насъ добруджанцитъ отдѣлиха специално внимание и мѣсто.

Всрѣдъ населението въ Добруджа презъ изтеклата година се забелязва единъ

подемъ и решение за активна борба, както срещу ромънската реакция, тѣй и срещу бандитизма и чорбаджитъ, които правятъ усилия да се промъкнатъ въ средъ него често добре маскирани.

При това положение предъ XIII конгресъ надобруджанската емиграция се поставятъ сждбоносни задачи.

На този конгресъ тя трѣбва да реши дали ще остави и за напредъ организацията като опаска днесъ на тая, утре на она властующи партии въ България и по политическата линия да се плува въ водитъ на реакцията, или ще слее усилията си съ тия на всички потиснати, за да се бори за реализирането на освободителниятъ добруджански идеалъ.

Днесъ се извършва една прегрупировка на силитъ. Два фронта сж изправени лице срещу лице. Фронтътъ на старото, реакционното, което си отива и тоя новото, свободолюбивото което се готви да го замести.

Като освободително движение, нашето мѣсто не е другаде освенъ на страната на втория фронтъ.

Преци 10 години Великиятъ Добруджански Съборъ каза ясно това. На XIII конгресъ добруджанската емиграция трѣбва смѣло да го потвърди.

Ние не се съмняваме, че такава е волята на добруджанскитъ народъ и емиграция, но ние имаме всички основания да подозираме, че и тази година ще се направятъ опити да бжде задушена и изфалшивицирана тази воля.

Още отъ първиятъ моментъ, на насрочването на конгреса, социал-фашиститъ показаха, че се готвятъ за тази фалшивификация, разбира се ако имъ се отдаде.

Всичко това, обаче, налага на емиграцията да бжде будна и на поста си. Трѣбва да се взематъ всички мѣрки што на конгреса макаръ набързо скърпенъ и незаконно свиканъ, да се явятъ представители които не ще трепнатъ и се огжнатъ предъ заплашванията, а ще отговорятъ достойно на фалшивификацитъ.

Само тѣй ние властно и мощно ще наложимъ волята на емиграцията;

Противъ решенията на XII полицейски конгресъ! Противъ изключванията на заслужили дейци;

Противъ социал-империализма, за съюзъ и братско споразумение между всички национално и социално потиснати, за смѣла и упорита борба срещу националното робство;

Противъ империализма, за Свободна и Независима Добруджа въ рамкитъ на Балканската Федерация.

По този начинъ емиграцията ще изравни фронта си съ населението въ Добруджа и другитъ народи и като цененъ авангардъ въ освободителното движение ще застане въ първитъ редове на борбата за народно освобождение. Съ тѣзи разбирания и позиции смѣло и открито на работа за тѣхното възприемане отъ XIII ред. конгресъ на нашата организация.

Ив. Георгиевъ

Кърваритъ изстѣпления не преставатъ

Тѣ нѣма и да престанатъ. Тѣ все повече ще зачестяватъ и тѣхната жестокостъ ще расте. Съ поводи и безъ поводи, инквизицията и садизма надъ мирното население ще се усилва. Дали Либерали или Авересканти, или пѣкъ национал-царанисти и социал-фашисти сж на власт — кървавата диря ще продължава своето шествие: вчера въ Татаръ Бунаръ и Лупени, днесъ въ Бабукъ и цѣла Добруджа, утре може би въ самия Букурещъ.

Когато мизерията, гладътъ и кървавата експлоатация ставатъ непоносими и пѣшкащитъ подъ бремето на политическото и економическо робство, ромънски работникъ и селянинъ се вдигнатъ на борба — веднага господстващата финансово олигархия, независимо отъ образа, който носи, ги обвинява въ „болшевизмъ“ и... картечницитъ и бомбитъ се турятъ въ действие.

Когато, въпреки нечуванитъ „законни“ и „беззаконни“ издевателства надъ добруджанското население, въпреки рекитъ отъ кърви, които сж пролени, последното не само не напуца своята земя за да я остави въ разпореждане на чокоитъ и тѣхнитъ слепи орджия — цинцаритъ, ами напротивъ, намира сили въ себе си и организирано да се съпротивява, — тогава следватъ разкритията на „комитаджии“ и масови изтезания, арести и убийства.

Насъ не ни очудва това. Кре-

пителитъ на робството и тиранията ще продължаватъ своето кърваво дѣло до тогасъ, до когато потиснатитъ не намѣрятъ сили въ себе си за да могатъ съ единъ замахъ да турятъ край „на това царство кърваво, грешно...“

Последното дѣло на реакцията въ Добруджа е арестуването и инквизицията на около 30 души мъже, жени и дѣца въ с. Бабукъ. Тѣхната вина е, че сж жители на една страна, която влашката олигархия иска на всѣка цена да задържи и експлоатира.

Ние нѣма да отправяме молби къмъ г. Маниу да си спомни за своитъ обещания — това ще оставимъ да вършатъ „нашитъ“ чорбаджии, които отдавна вършатъ неговото дѣло, ние нѣма да отправяме протести къмъ О. Н., нито пѣкъ апели къмъ неговитъ крепители — крепители на всѣко робство, — това нѣка вършатъ хората на „нашия“ изпълнителенъ комитетъ.

Ние обаче се обръщаме къмъ това измъчено, изтерзано, прогонвано, избивано и ограбвано население и казваме: Нѣма друга сила, която да те спаси отъ това положение, освенъ твоята собствена. На новитъ провокации и издевателства отговоръ не съ униние, а съ още по-големо стягане на редоветъ си, съ още по-масово и крепко организиране. Само твоята собствена организация е въ състояние да даде не само отпоръ на кърваритъ изстѣпления на чокойската власт, ами само чрезъ нея можешъ да сринешъ и кървавото й господство. Масовитъ протести и действия, като Силистренската еднодневна стачка, която въ даденъ моментъ да обхване цѣла Добруджа, ето пжтя, който върно е налучканъ и по който трѣбва да се върви. А той е пжтя, по който върви и ромънския трудящъ се народъ и който не може да нѣма за резултатъ края на реакционния режимъ.

Немския езикъ

въ Южния Тиролъ най-последно премахнатъ

Насилственото итализиране на Южния Тиролъ е отишло толкова далечъ, че тамошнитъ жители трѣбва служебно да замѣнятъ досегашнитъ си немски имена съ италиански.

Фашисткото правителство на Мусолини преди две години прокара шоцо въ немскитъ училища покрай немския езикъ да се предава и италиански.

Въ началото на октомври т. г. италианското правителство е забранило употребяването на немски езикъ въ училищата и учрежденията.

Платихте ли си абонамента за вестникъ „Свободна Добруджа“

Международната конференция в Хага

Империалисти и Социал-Империалисти се съюзяват. — Ликвидация на войната ли? Не! Подготовка на бъдещата война.

Под горното заглавие един голем швейцарски вестник помества статия, която ние даваме в превод.

Мнения около плана Ижнг

Днес в Хага се събраха представителите на европейските империалисти. Холандската столица е най-богата за тях с поучителни дѣла. В 1898 г. в Хага цар Николай II свика за първи път делегатите на великите сили. Говори се за арбитраж и намаление на въоръженията: няколко години по-късно избухна руско-японската война, последиците в Танжер, откъдето произлезе Европейския преврат. Пак в Хага, извикани от Романов, дипломатите се събраха отново в 1907 год.: седем години по-късно Европа бѣше в огън и кръв. Пак в Хага най-после в 1922 г. буржуазията на континента, смазана в своите опити за въоръжено нападение срещу Съветите, опита напразно да наложи на пролетарската държава условия, които биха поставили в опасност придобивките на революцията.

Столицата на Холандия изглежда че е предопределена за тия сделки: Спомена за вчерашните събрания би трѣбвало да вдъхне поне малко благоприличие у търгащите от днес и желаното бъдеще.

Лондон 1924 г. Хага 1929 г. Отъ плана Доусъ до плана Ижнг

Кой е предмета на събранията, открито тази сутрин в палата на Etats Generaux, седалище на конференцията? Касае се главно, ни казват, да се изпълни плана Ижнг, да се обмислят политическите последици и да се постигне едно уреждане до край на проблемата за репарации и окончателната ликвидация на войната.

Крайно уреждане? Окончателна ликвидация? Ние сме чували вече, струва ни се, да се употребяват тѣзи съблазнителни изрази. В 1924 год., когато г-нъ Ерио фланкиран от Грюмбахъ и В. Ориолъ

избѣга в Лондонъ и удобри плана Доусъ. Не се ли прокламира от страна на цѣлия свѣтъ, че проблемата за репарации е напълно разрешена и че е излѣкувана най-после една отъ най-опасните злини следъ войната? Плана отъ 1924 г. бѣше ли прочее некадъренъ? Бѣше ли той починалъ отъ смъртоносна криза? Тѣ не ни казватъ определено...

Съвокупността на предпоставките препоръчваха да се запази финансово равновесие на Reich'a да се уталожи временно международния антагонизъм и най-вече да се отстрани революционното застрашение, което тежеше върху Германия и върху цѣлия континентъ и плана Доусъ отговаряше на нуждите въ момента. Той бѣше средство въ единъ периодъ на повишено империалистическо газвение.

Най-после сжщността на решението Доусъ? Не само че правилника отъ 1924 год. не бѣше окончателенъ, но той не можа да бѣде и приложенъ, понеже първата годишнина, която той предвиждаше, трѣбваше да протече отъ 1.IX. 1928 год. до 3.IV. 1929 год. Да си кажемъ право, преработената система само отложи ето вече 5 години решението на проблемата, безъ обаче да уталожи опозицията, която подкoпa в а капиталистическия свѣтъ.

Но на прага на единъ периодъ, който характеризира преди всичко империалистичната борба за раздѣлянето на свѣта, изникнаха нови проблеми, на които плана Доусъ не даваше разрешение. Трѣбваше едно ново разпредѣляне на зоните за финансово влияние, трѣбваше да се разпредѣлятъ твърде ограничените пазари при наличността на едно общо свръхпроизводство, трѣбваше да се форсира разрешението на финансовите и економическите мъжнотии презъ тѣзи последни години, за да се възпре надигането на пролетариата, който се ободрява отъ конфликтите и отъ своя радикализъм, трѣбваше да се опита да се спечелятъ пазарите на

Съветите, трѣбваше най-после да приготвятъ дипломатическите сгруппирания за въ случай на близкия и неизбеженъ воененъ конфликтъ. Ето кой бѣше обекта на „комитета на експертите“, председателстванъ отъ Ижнгъ. Ето кое ще бѣде, задъ техническите разисквания, голѣмата грижа на търговците в Хага. И ако на масата на конференцията американския наблюдател ще се помъжи да начертае сценарното, то е защото въпрѣки установения си монетенъ пазаръ американския капитализъм, не избѣгва на общата свѣтовна капиталистическа криза.

Оставяме, поне за сега, техническата подробностъ, която ще служи като основа на интернационалната конференция и си запазваме правото да се повърнемъ на тази фамозна банка на интернационалното уреждане, която ще бѣде сводния ключъ на цѣлия строежъ.

Плана Ижнгъ. Германския пролетариатъ и С. С. С. Р.

Ограничаваме се върху три главни констатации:

Още отъ днесъ е ясно, при какъвто и резултатъ отъ събрането в Хага, че свѣтовния пролетариатъ, а особено германския ще бѣде, който ще носи товара на новия правилникъ.

Въ края на краищата съ този правилникъ Германия губи възможността, които тя имаше, да прекъсва въ известни случаи своите плащания. И ще трѣбва, за да може да посрѣдне своите нови задължения, да намали своите цени и дойде въ съотношение съ тѣзи на другите държави, което значи пристъпване къмъ едно намаление на заплатите. Това намаление споредъ економиста Keynes трѣбва „да достигне нечути пропорции“.

Отъ друга страна въ курса на преговорите на експертите идеята, че на гърба на Съветския съюзъ ще може лесно да се контрибуиратъ скъпите американски плащания, като се освободятъ отъ задълженията на царизма, ясно пролича. Това мнение безъ стеснение биде изказано отъ Agence Economique et Financière. Сжщия вестникъ не скри, че „завоеването на руския пазаръ“ ще бѣде една отъ главните задачи на Banque Internationale.

Съперничество около плана. Мнението на Сноуденъ

Друга констатация: Нѣколко месеца откакъ експертите завършиха своите работи и изглеждаше, че всички подписа заключението.

Отъ тогава позициите сж определени точно. Въ надвечерието на конференцията конфликтите по интересите се усилиха и съперническите групи се дебнатъ съ недовѣрие. Обещаваше се за утре или друг денъ единъ пристѣпъ но Британския секретаръ на държавното съкровище Сноуденъ не отстъпва щото английската частъ отъ германския годишенъ платежъ да бѣде намалена; той се противопоставя на германските платежи въ натура, като вредително за британската индустрия. Той се опасява, че банката на интернационалното уреждане лишава Английската Банка отъ нейната роль като разпредѣлителка на кредита.

Франция отговори както се и очакваше на това нападателно положение. Управлението на Парижъ и това на Banque de France не сж чужди, безъ съмнение, на огромните английски износи на злато въ континента, които безпокоятъ толкова отъ една седмица насамъ финансистите отъ Ситето.

Отъ демократо пасифистичната до социал-империалистическа ера

Ето подъ какъвъ знакъ и перспективи се откри конференцията. Отбелязваме, че между търгащите в Хага фигурираха мнозина социалисти. Нѣкои, умозаклучавайки повърхностно, ще смѣтнатъ че намѣреността сж била да се въдвори една миролюбива ера, подбна на тая отъ 1924 год. Ние обаче не мислимъ така. Нѣма го вече времето когато буржуазията позволяваше на социалистите да брътвятъ не разумни фрази. Тя днесъ протестира най-вече срещу такива фрази. Тя изисква щото тѣ (социалистите) да застъпятъ открито безъ заобикалки политиката на войната. Часа не е вече за миролюбиви лутания, а за строе на броненосци, крайцери и на въздушни флоти. Неминуемостта отъ общи интернационални избухвания и алчността на класовия гнетъ сж такива, че демо-

„Добре дошли!“

Така в къ „Единство“ посрещаша една група журналисти дошли в Добруджа отъ Букурещъ за да „анкетиратъ“ положението, кждето цинцарите и представители на властта едва ли не сж унищожени отъ „комитаджии“ и отъ „золумлущите“ на самото население.

На вѣтъра изхабено „Добре дошли!“ По-добре хичъ да не сж дошли. Журналистите отъ „Диминяца“, „Адеверулъ“, „Универсулъ“ и пр. идатъ по поканата и подъ давлението на състоялия се въ Букурещъ „македоно-ромънски“ митингъ, кждето наемниците на капитала и носителите на дивъ шовинизъмъ, носещи прозвището професори приканваха наемните орди къмъ хунски изстѣпления.

Тѣзи „добри гости“ на които редакцията на „Единство“ ще уреди интимна среща сж сжщитѣ, които въ всѣки редъ на вестниците си пишатъ за „бунтове“ и „комити“. Тѣ сж подготвители на всѣко издевателство надъ мирното население.

Че и сегашното имъ идване сигурно ще бѣде последвано съ ново хунско нашествие, въ това колегите отъ „Единство“ скоро ще се убедятъ.

Заболяло го

Б. Петровъ се почувствалъ засегнатъ отъ нашата статия за Ст. Караджа, печатана въ бр. 61 на „Своб. Добруджа“ и тѣй като е здраво притиснатъ до стената като авторъ на цитирания позивъ въ въпросната статия, заловилъ се да ни отговаря, но по чисто Б. Петровски, съ ругатни и злобни закачки.

Ние считаме, че на хора, които пишатъ подъ вдъхновението на виното, не се считаме задължени да отговаряме.

кратическо миролюбивитѣ маневри, на които неотдавна се любезническо не сж повече на време.

Днесъ трѣбва широко да се развѣятъ знамената.

Знамето на търгащите отъ Хага е знаме на войната.

—ф—

Денътъ на Караджата

(писмо отъ Добруджа)

Измина още една година отъ неговата смъртъ. Цѣли шестдесетъ и една година изминаха отъ ония епични борби, срещу сатрапията на султаните и изедниците — чорбаджии, въ първите редове на които бѣ и нашия легендаренъ борецъ — революционеръ Ст. Караджа.

Дълги години отъ тогава; цѣли шестъ десетилѣтия.

Обърнали погледъ назадъ, ние не виждаме нищо друго, освенъ борба, вѣчна борба, за хлѣбъ и свобода. Тя никога не е преставала и нѣма да престане до тогава, до когато не се изпълнятъ заветите на безкрайната низъ отъ борци — революционери, умрѣли за този идеалъ.

Всемира е изпълненъ отъ адски писъци отъ угнетени народи. Човѣци — човѣци подтискатъ и смучатъ безмилостно кръвъ: шепи човѣци — звѣрове, смѣтайки себе си за миропомазаници да владеятъ, чакатъ съ ненаситна алчностъ да падне плодътъ отъ ржцетѣ на творците и да го глътнатъ въ бездѣнния си търбухъ. Кър-

ви багратъ улиците на градове и села — кървите на борците срещу потисниците и експлоататорите. . . Ненаситна е жаждата на тираните на кръвъ, ненаситенъ е търбухътъ имъ на трупове. . . Но. . . всрѣдъ писъците на дължъ и ширъ по земното кълбо се чуватъ смѣлитѣ слова на подтиснатите: „Стига, стига кърви и човѣшки жертви! Ние сме творците на всички земни блага и ние ще ги владѣемъ! Подтиснати и унижени всички на борба! За тираните дванадесетъ вечъ удари! Долу войната! Вой на на войните! Хлѣбъ и свобода!“

Борческия пѣтъ, оросенъ съ кръвта на безбройни мъченици, върви непрекъснато къмъ свѣтлитѣ зари на свобода. Раковски, Левски, Ботевъ Караджата, Дочо, Ив. Кръстевъ непрекъсната верига отъ борци. . .

Никога, върху свѣтлитѣ лица на Ботевъ, Левски, Караджата и плеадата смѣли борци и вѣрни приятели на страдащия български поробенъ народъ, султаните и тѣхните слуги — българските чорбаджии сж сипали калъ. . . Днесъ чорбаджийските синчаги потомци

на Юда и Каина, тѣй сжщо хвърлятъ калъ върху свѣтлитѣ лица на Дочо, Ив. Кръстевъ и други честни мислещи борци, паднали за свободата на поробена Добруджа. Паднали . . . убити отъ продажна ржа, която проклиня цѣлия добруджански народъ. . . Цѣлата бжжания.

Години отъ тогазъ. . . Тогава шестъ поколения: Сиromаситѣ — борци и чорбаджии — лакеи на султаните върващи паралелно, неспреставатъ да водятъ борби помежду си, защото тя е неизбежна, за да победятъ въ края на краищата „братята сиромаси“, и да турятъ край на това царство кърваво, грѣшно, царство на подлостъ, развратъ и сълзи, царство на скърби — зло безконечно.

Днесъ е денътъ на Караджата. Днесъ е денътъ на най-големия добруджанецъ — борецъ, увисналъ на бѣсилката за свободата на българския поробенъ народъ. И фарисейтъ пакъ ще захленчатъ и ще се тупатъ по гърдите, че тѣ сж негови последователи. . . ведно съ „калугери и попове“ съ „православните скотове“ съ лъжците и без-

честните тираны ще сквернятъ името на този който се бори срещу тѣхните бащи. . . Да можеше да стане отъ гроба той би плюлъ въ лицето имъ и би ги разгонилъ, за да не помислятъ никога вече за него. . . Кой сж тѣ? — Убийци, крадци, разбойници! Кръвта на Дочо, Ив. Кръстевъ и другите честномислещи борци — добруджанци още не е засъхнала по тѣхните безчестно продадени ржце. . . Кървавите капки по тѣхните ржци, ксото махатъ въ въздуха и се тупатъ по гърдите, будятъ негодуванието на всѣки честномислещ добруджанецъ.

Видимо спокойствие царува всредъ добруджанската бежания, защо. . . защото кървавиятъ ножъ и черния парабелъ непрестанно висятъ надъ главите имъ и всѣко повдигане ще ги умъртви, но. . . дълго ли ще стои въ това положение тазъ Каиновска ржа? Не! Тя ще отслабне и слабѣе вече. Ще падне немощна да държи разбойническите кървави оржия и тогава. . . тогава грѣмъ и молния ще забушуватъ и подъ негодуващиятъ гнявъ на дългострадалата емиграция, ще паднатъ калните величия на

една мракобѣсна политическа действителност. . .

Днесъ е денътъ на Караджата!

Добруджанци, на този денъ трѣбва хубаво да си припомнимъ кой е Караджата. Какви бѣха неговите завети. Да изобличимъ фарисейтѣ, лицемерите, да ги поставимъ на тѣхните мѣста оплоти и презрени — въ сжщинския видъ да може да ги види и най-заблудениятъ.

Само тѣй ще докажемъ че сме истински негови последователи. А пѣтя къмъ свободата на Добруджа ще бѣде различенъ, за да се поздравимъ утрѣ съ побѣдата надъ тираните.

Да живѣе дѣлото на Караджата!

Смѣло по неговия пѣтъ! Долу тираните! Долу убийците!

Да живѣе братския съюзъ между всички поробени и подтиснати народи!

Да живѣе свободна и независима Добруджа, въ рамките на Балканската федерация!

Добруджа, 11. VIII, 1929 г.

К. Момчиловъ.

Д. Радинъ

Националните малцинства въ Съветска Русия

Една от най-важните задачи, с които се сблъсква все повече и повече свѣтовния империализъмъ, това е политиката по отношение на националностите, сир. отношението къмъ расовитѣ малцинства средъ модерните нации. На която страна и да се обърнемъ днесъ, ние виждаме отчаяните опити на голѣмитѣ държави да разрешатъ чрезъ насилие, въ рамките на граници, които сами си чертаятъ, националните и мѣстни опозиции. Империалистическия режимъ е органически базиранъ върху териториалното завладяване, анексията, подъ всичките ѝ форми и колониализма въ всички степени. Щомъ нѣкоя територия е придобита насила, голѣмата централизаторска нация, метрополията, се залавя да денационализира населението, да го абсорбира, да го смеле, като изчисти отъ него всѣка култура и всѣки локаленъ духъ и като води отчаяна борба на смъртъ противъ материя езикъ, който се опитва да проследява тамъ. Такава е участъта на страните и провинциите въ Европа, които отъ войната насамъ промѣниха господаритѣ си. Такъвъ е случаятъ съ Трансилвания и Буковина, съ Бесарабия, съ Добруджа, съ Македония, съ Рутенските провинции въ Полша, съ Черна-Гора и Хърватско; такъвъ е случаятъ даже и съ Елзасъ и то въ твърде голѣма степенъ.

Тая политика на пълно абсорбиране чрезъ грубата сила, поражда неминуемо една разтязка съпротива въ сърдцето на изнасилваната областъ и създава тамъ течения все по-заплашителни за освобождение и автономизъмъ.

Положението на тия територии, поставени насилствено въ новитѣ рамки и принудени да се подчиняватъ изключително на нуждите, на интересите и на обичаите на метрополията, това на множество страни, влизащи въ състава, чрезъ оржикето и историческия изпитания, на бившата руска империя.

Когато презъ ноември 1917 год. се въведе въ Русия съветската властъ, последната се натъкна на острата проблема за съдбата на националностите, които бѣха свързани противъ желанието имъ къмъ трона на самодержиците.

Отхвърляйки политиката на грубо обединяване чрезъ желѣзо и огнь, или даже чрезъ прикрито принуждение, съветската властъ действа споредъ диаметрално противоположни начала. На 30 декември 1922 год. бѣ основана федерацията на съветските републики. Въ нея влизатъ четири републики. Две други се присъединиха по-после. Тия шестъ социалистически републики сж: Русия, собствено казано, Украина, Закавказия, Бѣло-русия, Туркменистанъ и Узбекистанъ. Отъ тия шестъ републики, нѣкои бѣха вече федеративни, а именно: Русия (Руска Съветска Федеративна Социалистическа Република) и Закавказия, състоеща се отъ Грузиния, Армения и Азербейджанъ.

Мжно може да си представи човѣкъ разнообразието на раси, които гъмжатъ въ границите на тия републики. Само въ Закавказия се наброяватъ около петдесетъ различни народи, съ особени езици. Една неприязненостъ грижливо поддържана отъ интернационалната властъ въ миналото,

за да крепи по-добре своето всесилие, навѣрляше всички тия народи единъ противъ други и ги изтребваше. Грузиния особено можеше да служи за трагиченъ примѣръ на тия умрази и тия борби — последователно разкъсвана отъ религиозните борби на православни противъ мохамедани и отъ вѣчно въоръжени конфликти между грузинските, арменските и турските елементи.

Днесъ обаче нѣма нито по-малко отъ тия конфликти и борби.

Федеративната връзка, която съединява тия шестъ републики, тѣй разнородни по жители, както и самите републики сателити или малките автономни държави, които тѣ увеличатъ всѣка една въ своята орбита, е широка и разтеглива. Тая конституция отъ 1922 г., мощна въ и с ш а рационализация на истински социаленъ прогресъ и на човѣшко достоинство, дава на всѣка отъ републиките да се оттегли отъ федерацията, ако ѝ е угодно. Сжщата тая конституция гарантира абсолютна свобода на договоритѣ се съветски държави. Пълна автономия относно: народната просвѣта, социално подпомагане, правосъдието, земледѣлието и вътрешната администрация. Може ли си представи сжщото отнасяне и къмъ Добруджа, Македония и другите поробени страни?

Освенъ това, московскиятъ Централенъ съветъ, произлизащъ отъ Съветите на Съюза, не съставлява самъ Централния Изпълнителенъ Комитетъ на Съветска Русия. Той се подпомага отъ единъ Съветъ на Националностите, съставенъ отъ делегати на съюзените и автономни републики и отъ автономните области.

За резултатите отъ тая политика, ето какво пише известния френски писателъ Анри Барбюсъ, който е посетилъ лично Грузиния:

„Като я гледашъ въ действие и въ самия животъ, не можешъ да се неочудвашъ и възхищавашъ. Всички живѣятъ вече въ миръ въ тия драматични мѣстности нѣкога тѣпчени и окървавявани отъ не-престанни расови и религиозни борби. Въ околните на тая Грузиния, ужъ потисната отъ русина, русинътъ не играе почти никаква роля. Ако болшинството отъ населението е грузинско, председателятъ на изпълнителния комитетъ — пълноправния кметъ — е грузинецъ. Ако болшинството отъ населението е арменско или татарско, той е арменецъ или татаринъ. Официалниятъ езикъ на всѣка околия е тоя, на който се дава първоначалното образование, грузинскиятъ, арменскиятъ или татарскиятъ, споредъ броя на учениците. Въ всѣка околия има училища за малцинствата, така щото, различните раси могатъ, споредъ броя си, да получаватъ образование.“

Прочее, нека г. г. социолозите, които претендиратъ да сж либерали и позитивисти и заявяватъ, че сж изумени отъ саетливните на прогреса, нека благоволятъ да сравнятъ тоя братственъ и наученъ начинъ за изличаване съ единъ замахъ всички националистически антагонизми и за обединение на огромни пѣстри маси подъ единичното велико начало на солидарността, съ премахване бѣсното животинско или потай-

Нови издевателства въ Добруджа

Напоследъкъ отъ Добруджа пристигнаха новини за нови издевателства отъ страна на ромънските власти.

Използвайки единъ новъ бандитски набѣгъ (или прокация) джандармитѣ въ с. Бобукъ, силнстренско сж се отдали на нови издевателства. Арестувани били 17 души между които нѣколко жени и деца. Цели 10 дена тѣзи нещастници сж били изтезавани въ мѣстната секция, следъ което вързани съ вериги за краката и врата сж закарани въ силнстренския затворъ.

Това обстоятелство е възмутило цѣлото гражданство въ Силистра, което въ знакъ на протестъ е изпратило делегация да протестира предъ окр. управителъ, а на 2 октомври въ знакъ на протестъ е затворило магазините си.

Тѣзи събития предизвикаха едно дълбоко възмущение средъ добруд. емиграция въ България.

По този случай добруджанското студентско д-во въ София издаде позивъ съ който издига гласъ на протестъ както срещу последните издевателства, тѣй и срещу националното робство въ ХХ вѣкъ.

По сжщия случай на 10. X. се състоя една разширена конференция свикана отъ младежката организация въ София и инициативния добруджански к-тъ, която взе следната **протестна резолюция** която бѣше печатна почти въ цѣлата столична преса.

Между другия дневенъ редъ конференцията се занима и съ последните тревожни известия идящи отъ Добруджа, въ които се съобщава за нови насилиа надъ мирното население вършени отъ ромънските власти тамъ.

Изтъкна се, че въ единъ моментъ когато правителствата на двете страни си правятъ взаимни комплименти, населението въ Добруджа е подложено на нечувани жестокости грабежи и денационализация.

Отъ името на добруджанската младежъ и емиграция въ София, конференцията решително протестира, какъ то срещу последните изстѣпление на ромънските власти, тѣй и срещу цѣлата система на тероръ и денационализация царящи въ заробена Добруджа.

Конференцията праща братски поздравии на борещото се за своите права и свободи население и призовава добруджанската емиграция въ България, както и прогресивното обществено мнение, да се дигнатъ на протестъ срещу насилията и да поробените националности.

Отъ името на Добруджанската емиграция въ България, ние заявяваме, че бандитските набѣги съ които ромънските власти оправдаватъ насилията надъ мирното население, не сж и не могатъ да бъдатъ дълго на добрудженската емиграция, а сж такива на агентъ провокатори, служащи не на добруджанското население, а на кърватата денационализаторска покитика.

Долу веригите на националното робство!

Братски съюзъ и споразумение между всички поробени. Ето това иска добруджанскиятъ народъ!

но денационализиране, практикувано всѣкъде другаде по отношение на завоюваните малцинства.

Вижда се ясно предъ тия голѣми противоположни организации, огромна разлика между стария и новия свѣтъ.

Конгресътъ на „мира“ въ Атина.

Защо не и въ Атина? Ако тия „мирни“ комедии се разиграватъ изъ столиците на разните империалисти, защо да не дойдатъ да се погаврятъ и тука, на Балканите, кждето резултатите на тѣхното „миро“ дѣло сж потоците кърви, ржджасалите вериги, масовите политически избивания, препълнените, съ борци за свободата, зандани?

Надъ срѣдновековните страдания на балканските народи, надъ страшното економическо и политическо робство що царя тукъ, срѣдъ непрогледната тжма на безправие, като цинична гавра ще прозвучатъ пискливите гласенца и резолюциите на събраните въ Атина „миротворци“.

Отвратително досадни станала вече тия „пасифистически“ сбирки, съ своите „пожелания“ и съ приспивната отрова, чрезъ която замѣгляватъ погледа на потѣпканите народи за да не виждатъ злото въ истинския му видъ.

И като жестока насмѣшка надъ „благородните“ имъ по-рива, тиранитая, въ лицето на тѣхните господари банкери, „прилага“ тѣхните решения.

Въ село Бабукъ, Добруджа, румънската олигархия изтезава и избива десетки невинни старци, жени и деца. Тѣзи, които сж дали пжтните разноси на румънските делегати да отидатъ да въдворяватъ мира въ Атина подгатватъ въртоломеева ношъ надъ населението въ Добруджа.

А господарите на сръбските делегати арестуватъ, излжчватъ и избиватъ населението на цѣли села и околии, поддържатъ единъ режимъ на тероръ надъ милиони народи.

Орждията и крепителите на тиранитѣ могатъ кждето и колкото пжти искатъ да се събиратъ да си устройватъ банкети и да си правятъ отвратителни лицемѣрни комплименти. Тѣ обаче отъ името на измъчените и изнемогващи въ економическо, политическо и национално робство народи не могатъ да говорятъ.

А когато най-после, тия народи заговорятъ, тогава тия „миротворци“ безъ съмнение ще се отзоватъ на страната на неговите врагове и заедно съ палачите, ще зареватъ: „миръ“, „миръ“... въ името на робството.

Оправдани убийци

Миналата година бѣ убитъ отъ цинцарите въ Каварна българина Василь Атанасовъ. Сега се е гледало дълото и убийците сж оправдани. Щегли оправдаятъ зерь! Нали цинцарите сж орждие на властта. Пѣкъ и свидетелите чисто и просто свидетелствуватъ въ тѣхна полза. И защо не? Ако нѣкогашъ х. Пенчовичъ съ спокойна съвестъ тури на бесилка най-великия отъ нашите революционери — Левски, като оправдаваше това „както че доказателствата за вината му били толкова много, че той би рискувалъ положението си ако се застъпи за него“, защо да не е позволено на новите х. Пенчовци да сторятъ това? Още повече, че се касае въпроса за нѣкавъ си човѣкъ, който е убитъ преди една година!

И гадно и престъпно! Каварненци трѣбва да изнесатъ имената на тия свидетели, които чрезъ своето малодушие насърчаватъ бандитите къмъ нови изстѣпления.

Нашето чудо нийде го нѣма

Думата ни е за настоятелството на д-во Добруджа въ София. Избрано по незаконенъ начинъ, бلاميрано на нѣколко пжти отъ общите събрания на д-то, то реши да си отмъсти на тѣй „неблагодарните“ членове на д-вото и да държи въ ржцетѣ си дѣлата му, на всѣка цена.

Цѣли 8 месеца по негова вина, д-вото прекара въ летаргия. Въпрѣки устава, който задължава ржководствата на д-вата да даватъ отчетъ за своята дейностъ всѣки три месеци, въпрѣки традиции, въпрѣки желанието на членовете, не се свика нито едно събрание презъ тия 8 месеца, само предъ страха да не бжде бلاميрано н-вото.

А между това въ Добруджа станала събития, които ни ви-каха на протестъ и борба, а въ самото д-во станаха работи които трѣбваше да бъдатъ разрешени отъ общото събрание.

Но най-после н-вото се е решило да свика събрание за 27 того, обаче вмѣсто общоприето правило и разпоредбите на устава, които гласятъ, н-вото е длъжно да даде своя годишенъ отчетъ и се избере ново настоятелство, споредъ както се учимъ то е поставило на дневенъ редъ избора на делегати за набързо скърпени конгресъ.

Безподобенъ скандалъ и на-трапничество! Настоятелството се държи за ржководството като слѣпецъ за тояга, макаръ и да не е желано отъ никого.

Ние поддържаме, че н-вото е длъжно да даде отчетъ за своята дейностъ, да се избере ново настоятелство и тогава да се пристъпи къмъ изборъ на делегати, защото така е било винаги, така разпореджда и устава, а още повече защото днешното настоятелство е незаконно.

Ето защо добруджанци въ София трѣбва да не допускатъ да имъ се натрапва повече едно настоятелство което тѣ не сж избрали и не желаятъ, нито не трѣбва да допускатъ презъ глава да имъ се натрапва единъ изборъ за делегати, който трѣбва да стане поредъ предвиденъ въ устава.

Общо събрание

свиква Д-во Добруджа въ недѣля 27. X. т. г. въ 9 часа преди обѣдъ. Събраниято ще се състои въ салона на Чиновническото Д-во бул. „Царъ Освободителъ“ № 4.

Необходимо е присътствието на всички!

НАЙЧО СТРАШИМИРОВЪ

счетоводителъ

приема да обзавежда

презъ свободното си време

счетоводства въ малки

предприятия изъ всѣкакви

стопански отрасли

срещу скромно възнаграждение. Работа екуратна и винаги редовна. Референции отлични. Запитвания телеф. № 53—92 или писмено до сжщия

ул. Пиротска № 60 — София.

Въ Изпълнителният Комитетъ Да отстранимъ опасността

не се знае кой пие кой плаща

Трагедията която преживява съюза Добруджа въ България е голъма.

Благодарение на обстоятелството, че отъ нѣколко години по върховетъ на съюза застава нѣколко безкруполни карьеристи, то въ неговия И. К. не се знае кой пие, кой плаща.

Стигнало се е до положението, што членоветъ на комитетъ да не смѣятъ да поематъ отговорността за онова което се пише и говори отъ името на И. К.

Не веднѣжъ отъ 1925 год. насамъ името на съюза се е опозорявало предъ лицето на българския и добруджанския народъ.

Контрачетнически и шайкаджийски действия покрай границата, убийства на добруджански деятели и революционери, провокации въ Добруджа, доноси и клевети по адресъ на заслужили деятели вършени отъ хората на ВДРО и близки до И. К. лица, сж минавали подъ откритата или мълчелива опека на И. К., а често сж вършени направо отъ него като цѣло, или отъ отдѣлни негови членове. Фактитъ сж известни твърде много, за да нѣма нужда да ги повтаряме.

Върхътъ на цинизма, подлостта и на провокацията обаче, се достигна следъ последния нещастенъ XII полицейски конгресъ. Въ днешния И. К. не се знае кой пие, кой плаща.

Въ историята на добруджанското движение той ще бжде отбелязанъ като к-тъ на найчерниятъ душмани на добруджанския народъ, комитетъ на шпиони и дедективи. Ето единъ отъ многото случаи, който потвърждава това:

Неизвестно по какви причини, нѣкой отъ началницитъ на отдѣлението за Социални грижи при Министерството на вътрешнитъ работи по поводъ на депозиранитъ за утвърждение устави на Младежкия съюзъ и Соф. добр. мл. организация, е поставилъ своитъ раз-

бирания надъ законитъ въ страната и се е отнесълъ до И. К. „за мнения“.

Следъ като последниятъ е бавилъ уставитъ нѣколко месеци, съ писмо № 1176 отъ 17. VII. т. г. ги повръща въ Министерството като не дава исканото му мнение, а пиши писмо съ което изсипва купъ хули, клевети и ругатни по адресъ на младежитъ, които сж се осмилили да си образуватъ организация, въпрѣки волята на социал-фашиститъ.

Но това още нищо. Най-после на шпионитъ се плаща за да доносничатъ. Важното въ случая е, че отъ 7 члена на И. К. не се е намѣрилъ нѣкой който да подпише за председателъ, а е предоставено на злополучния секретаръ на к-та П. Господиновъ да подпише за председателъ, а за секретаръ е подписалъ нѣкой си Др. Савовъ!!

Пита се: Какъвъ е Др. Савовъ та да има правото да подписва за секретаръ въ най-върховния институтъ на организацията?

2. И. К. стигна ли до положението, че неотговорни лица на съвестта на които лежатъ толкова престъпления да го подписватъ по въпроси отъ сждбоносно значение за движението.

Неужели отъ двама подпредседатели и четирма съветници не се намѣри кой да подпише за председателъ?.. Очевидно, че престѣпленieto е твърде голъмо, та И. К. е смѣталъ, че като постави на чело двама неотговорници, ще отбѣгне отговорността предъ добруджанската емиграция и подобно, Пилатъ Понтийски ще си омие ръцетъ.

Но ние питаме и г. Министра на Вътрешнитъ работи: отъ фалшификатори и бандити ли черпи сведения за благонадежността на българскитъ граждани и тѣхното мнение ли е което установява законнитъ права на цѣли колективи?!...

Добруджанска вършитба

с. Махмузлий Н.-Пазарско

Въ Махмузлий сж настанени 68 добруджански семейства. Години подъ редъ тѣзи изгнаници ходѣха да работятъ по чужди врати и колчемъ доиде лѣто, съ болка на душа въздишаха и си спомняха за нѣкогашнитъ преживѣни дни въ радостъ, всрѣдъ плодотъ въ собственъ трудъ. Спомняха си тѣ и търпеливо очакваха тукъ да имъ се даде по парче земя за да могатъ поне малко да намалятъ снрѣбта си по роденъ край и да могатъ тукъ въ Делиормана да направятъ единъ новъ „златенъ край“.

Най-после щастието имъ се поусмихна.

Миналата година почти всички бѣха оземлени и тази година за пръвъ пѣтъ даде Господъ, че изкараха твърде добри снопи.

Близко три седмици две вършачки брѣмчаха въ добруджанскитъ кварталъ и напомняха за нѣкогашнитъ плодородни години въ Добруджа.

Тукъ всичко бѣше добруджанско. Машината на бай Куню Ивановъ, карана (отъ добруджанеца машинистъ Йорданъ, обръщаше по 180—200 кръстци на день. Квартала денемъ и ноше бѣше оживенъ тѣй както никога до сега. За

пръвъ пѣтъ следъ прокудата въ него се чуваше веселие и всичко бѣ тѣй оживено.

Малки деца се препираха въ чий дворъ ще влѣзе понапредъ вършачката, млади моми и булки се надпреварваха да си помагатъ.

Добруджанскитъ обичай да се редятъ днесъ да вършеятъ на единъ, утре на другъ и т. н., възкрѣсна наново и ни напомняше за оная взаимна любовъ която царувае и днесъ царува, между трудовитъ добруджански селяни.

Съ своето трудолюбие и земледѣлска опитностъ, добруджанци тукъ спечелиха симпатитъ на всички.

Изобщо картината на тази годишната добруджанска вършитба въ Махмузлий бѣше много мила.

Машинитъ се надпреварваха, Бодростъ се четѣ въ лицето на добруджанския селякъ, веселие и шумъ обхващатъ квартала, а мѣстнитъ турци правятъ хамбари за добруджанци и съ своята обичайна ленивостъ потриватъ брада и думатъ: „Бря-я-я, чокъ берекетъ бя-я-я“.

Все пакъ обаче добруджанци сж недоволни. Тѣ се радватъ, но постоянно повтарятъ, дали ще доживѣемъ още веднажъ въ Добруджа така да вършѣмъ?

Куню Василевъ

Отъ нѣколко години наредъ, благодарение особенитъ политически събития и промѣни що станаха въ България, живота на емигрантскитъ организации взема единъ своеобразенъ видъ, не отговарящъ на разбиранята и интереситъ на широкитъ емигрантски маси. Единъ само погледъ хвърленъ върху македонското движение въ България ще убеди и слѣпеца, че тамъ се провежда политика не на македонската емиграция, а чисто и просто такава на враговетъ на македонското освободително движение.

Македонското движение, благодарение особеното положение — географско и политическо — що заема Македония на Балканитъ е превърнато на арена, кждето си даватъ сражение не само враждуващитъ политически племена въ България, ами и разнитъ завоевателни стремени на империалиститъ. „Ползата“ отъ тия състезания срѣдъ македонското движение сж, очевидно, само заплащането на скупенитъ грънци съ цената на изобилно, пролетата братска кръвъ.

Въ редоветъ на нашето движение отъ нѣколко години сжщо се правятъ отчаяни усилия да се въпрегне добруджанската организация въ колесницата на чужди за движението интереси, да се насади открито върховизма съ всичкитъ му отвратителни прояви и кървави последици, който тѣй здраво се е нагнѣдилъ срѣдъ македонското движение и върши своитъ кървави опустошения. Конгреситъ въ Търново, Плѣвенъ, София и Шуменъ (отъ 1925 до 1928 г.) сж неопровержимото доказателство за отчаянитъ опити на върховизма да се загнѣди и срѣдъ насъ.

Неговитъ пионери, независимо отъ маската, която сж си надѣнали, дали тя е съ марка ВДРО или отъ социал-фашистки типъ, не се спиратъ предъ нищо за постигнатъ предателската си целъ. Задушване волята на емиграцията, упражня-

ване откритъ физически и мораленъ тероръ въ конгреситъ, побоища и арести, надъ побуднитъ дейци, клевети, доноси, полицейщина, масови изключвания на хора, които не искатъ да се съгласятъ съ тѣхнитъ открито предателски дѣла, — всичко това е насочено да убие самостоятелния характеръ на движението и да го привърже къмъ колата на върховизма.

На тия отчаяни напѣни на една система, която е отдавна осждена, добруджанската емиграция, ето вече шестъ години, дава решителенъ отпоръ. Въпреки всички преследвания, на които е подложена, въпреки че изъ нейната срѣда въ тая борба паднаха най-достойнитъ, тази съпротива ще трѣбва да се засили стократно и да се води решителна борба до окончателното очистване движението отъ тия агенти.

Въ своята борба срещу поробителитъ на Добруджа емиграцията и поробенитъ иматъ здрави, непоклатими идейни позиции. Отживелия времето си, прогнания въ кървави престѣпления социалъ фашистки върховизъмъ идейно е окончателно сразенъ. Той трѣбва да се изтика и изъ последната негова позиция, кждето се е настанилъ съ помощта на полицията.

Добруджанската емиграция ще трѣбва открито да мобилизира своитъ сили и въ предстоящия конгресъ смѣло да изгони търгашитъ съ нейното освободително дѣло.

Само когато окончателно се освободиме отъ натрапеното опекуство, само тогава ще можемъ съ-всичкитъ си сили и ентузиазъмъ да се отдадемъ всецѣло въ служба на поробената ни родина. Инакъ гангрената на върховизма ще продължава да разяжда нашитъ редове, а може да тикне движението и по пѣтя на македонскитъ кървави разпри, каквито опити вече сж правени нѣколко пѣти.

Конгреса свиканъ контрабандно

Полицейския И. К. проглуши свѣта да трѣби за точното изпълнение на устава и решенията на Шуменския конгресъ, а самъ не ги изпълнява.

Съгласно измѣнения уставъ имената на делегатитъ за редовнитъ конгреси се **съобщаватъ въ К-та единъ месецъ преди конгреса**, а И. К. обяви, че конгреса е свиканъ, едва **25 дена преди датата**.

Ясно е, социал-фашиститъ ги преследва страхътъ отъ отмъщението на емиграцията и предъ този страхъ, бързатъ да минатъ контрабанда съ единъ незаконно свиканъ конгресъ.

Добруджанци! протестирайте срещу тѣзи машинии и искайте отлагането на конгреса.

ДОБРУДЖАНЕЦЪТЪ ИЛИЯ ЖЕЛЕВЪ е отворилъ ОБУЩАРНИЦА

на ул. Царъ Шишманъ № 9
Изработва по порѣчка
СОЛИДНИ и ЕЛЕГАНТНИ
ОБУЩА

Приема поправки на износни
цени. За добруджанци специални отстъпки и цени.

ЕЛЕКТРИЧЕСКО БЮРО

откри добруджанецътъ
ИВ. ПЛАЧКОВЪ въ
Добруджанския кварталъ
до трамвайната спирка.

Извършва всѣкакви
ЕЛЕКТРИЧЕСКИ ИНСТАЛАЦИИ и поправки.
ЦЕНИ УМѢРЕНИ, РАБОТА
БЪРЗА и АКУРАТНА.

Добруджанци!
Четете и разпространявайте в-къ
„Св. Добруджа“

Околийската комисиия върши произволи

Въ околийската комисиия по настаняване бежанцитъ въ София, ставатъ работи, които не говорятъ твърде добре за нея. Често интереситъ на бежанцитъ сж изложени на разположението и капризитъ на нѣкой отъ членоветъ на тази комисиия, или на съзнателни доноси и клевети.

Така на последъкъ най безразборно се отнематъ мѣста отъ едни бежанци и се даватъ на други, по единствената причина че „нѣкой“ казалъ „нѣщо“ за нѣкого, или, че мѣстото не е застроено главно по липса на срѣдства и кредитъ. Преди нѣколко дена е извършенъ единъ такъвъ произволъ съ отнемане **застроеното** мѣсто на добруджанеца Василь Василевъ, само защото не е довършилъ построяката си, а е дадено на нѣкой си Иванъ Илиевъ голѣмъ **македонству**, ющъ който не живѣе въ София, а въ Горно Джумайско. Време е тая гавра съ бежанцитъ да престане. Не може да иматъ кжши само ония които иматъ пари. Държавата е длъжна не да отнема раздаденитъ мѣста, а да отпусне кредитъ да бждатъ тѣ застроени.

Има много подобни случаи и ако отъ надлежнитъ мѣста не се обърне сериозно внимание, ще изнесемъ факти около тия непочтенни сделки които се вършатъ въ околийската комисиия по настаняване на бежанцитъ.

Бѣжанецъ

Ние предупреждаваме

Отъ Варна ни съобщаватъ, че отъ известно време двама отъ тарторитъ на В.Д.Р.О. се въртели тамъ. Въ връзка съ това споменава се нѣщо за обира въ с. Карабешлий Добричко.

Задържани сж пакъ въ връзка съ този обиръ две лица отъ село Кумлуджа Варненско. Тѣзи лица сж правили нѣкакви признания за оржие и прочие, които сж смутили доста Костовци и Сие.

Прави се всичко тази афера да се потуши, като золумлукитъ пакъ се препишатъ на немирнитъ Вичевисти. Ние предупреждаваме, че всички подробности около последнитъ набеги сж ни известни и ако се потуляватъ ще ги изнесемъ.

Когато се касае въпроса за да се пребие нѣкой Вичевистъ властитъ въ Варна сж много ревностни. Ще видимъ какво ще направятъ сега.

И Толстой болшевикъ

Въ Италия напоследъкъ е забранено да се издаватъ съчиненията на известнитъ майстори на класическата литература: Толстой, Достоевски, Гоголь и Горки.

Тази забрана е предизвикала голѣмо възмущение, което въпреки, че днесъ не може свободно да се изяви, се чувства на всѣкъде.

Rorolo D'Italia личния органъ на Мусолини коментира въ уводна статия тая забрана и между другото забелязва; че забраната на произведенията на Толстой, Достоевски и Гоголь се основава на това, че тѣзи хора не сж биле нищо друго — слушай и се чуди! Освенъ агенти на болшеvizма!

София—Печатница „Съгласие“